

видиме начало за развала; а още повече тая развала са срѣща въ грамотите отъ 13-иятъ вѣкъ. Но старославянското книжевно нарѣчие не сжвсѣмъ е било забравено и послѣ завоеванието на Бжлгария отъ турците: то са е сжхранило като официаленъ езикъ при дворовете на влашките и албанските (напр. при Юрия Кастрюта или Скандеръ-бея въ 1459 и слѣд.), но въ това време то силно вече са измѣнило отъ чуждите влияния. Нѣкои памѣтници отъ 16 и 17-то столѣтие ни доказватъ, че въ онова време народната рѣчь почти ни най-малко вече са не отличава отъ днешниятъ бжлгарски езикъ, — който е изгубилъ множество форми, който е обѣднялъ и който е изуродуванъ (?) до такава степенъ, щото даже и на учените са е чинило сжвсѣмъ невѣроятно, щото тоя разваленъ езикъ да е билъ нѣкога си най-ближната вѣтвя на онзи езикъ, — ако не тоя сами езикъ, — на когото са писале Кирилъ и Методии *).

За оные наши читатели, които желаятъ да са опознаятъ по-отблизо съ древниятъ периодъ на ста-

ятъ езикъ, то тие би трѣбало да го оставатъ не въ по-късните епохи, а при Симеона и Самуила, когато династиата е била силна и когато нейното участие въ литературата е било голѣмо. Ние мислиме, че измѣнението на нѣкои граматически форми, което са срѣща въ по-новите времена въ славянскиятъ езикъ, е произдѣло по тие сжщи причини, по които сж са разваляле (развивале) и измѣнале и сичките други сжществуващи езици. Р е д.

*) Ако единъ народъ живѣе, то живѣе и неговиятъ езикъ. Трѣба да кажеме и това, че подъ ясното небе не сжществува такавъ езикъ, когото би било възможно да нарѣчеме разваленъ и изуродуванъ. Езидите могатъ да бждатъ бѣдни, но не развалени. Р е д.